

K É P E S

1997. április 16.

ÁRA: 127 Ft

europa

6. ÉVFOLYAM 14. SZÁM

SEAN PENN ÉS A VILÁG

MICHAEL JACKSON
BETELJESÜLT ÁLMA

DANUBIUS RÁDIO
H-1088 Budapest,
Bródy Sándor u. 40.
Telefon: 138-8428
Telefax: 138-8925

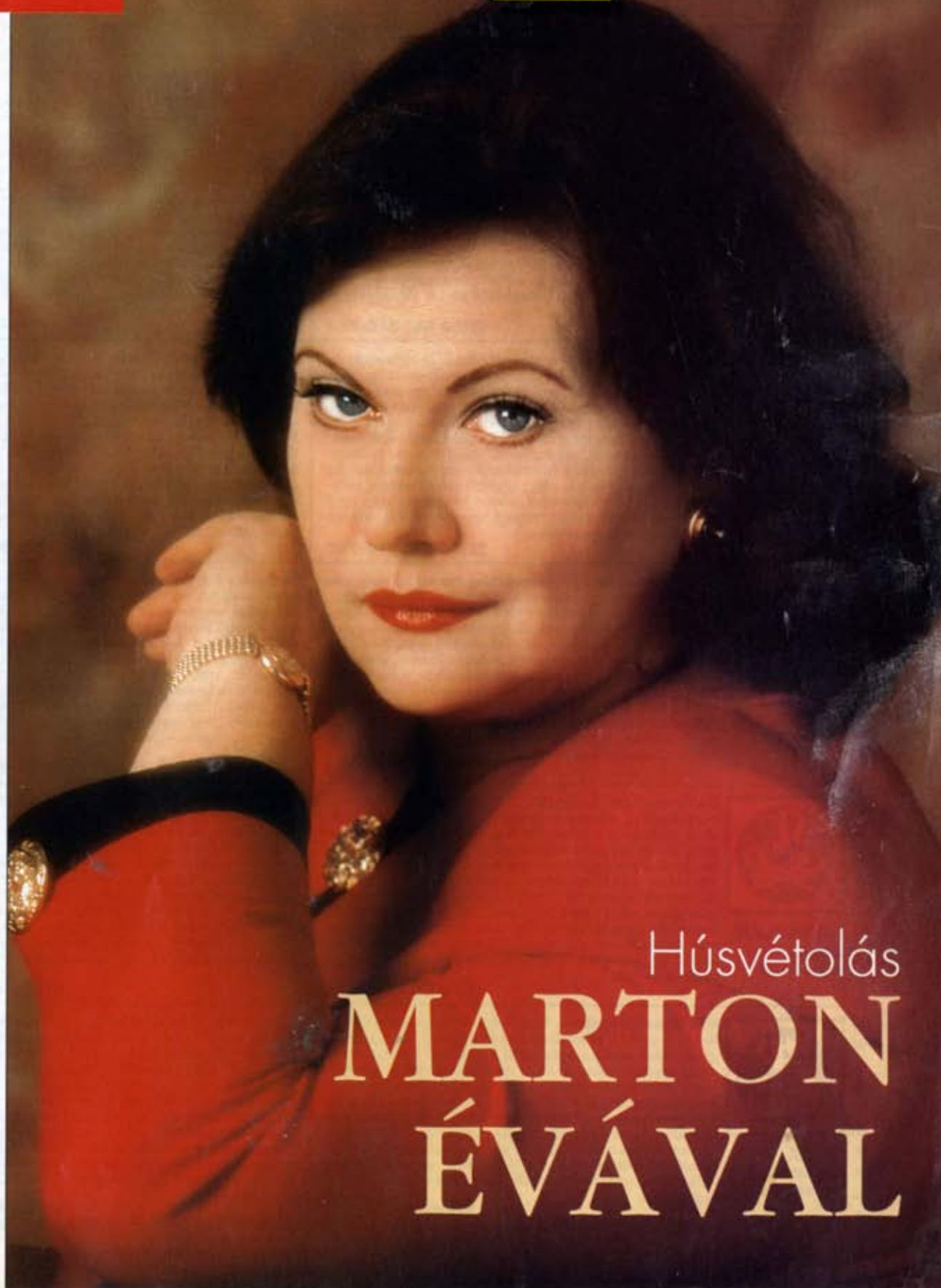
ADÓK

Budapest	103,3 MHz
Kabhegy (Veszprém)	100,5 MHz
Sopron	102,0 MHz
Debrecen	103,5 MHz
Szeged	94,9 MHz

DANUBIUS RÁDIO - KÉPES EURÓPA

JÁTÉK

CSÜTÖRTÖKÖN 16⁰⁰-KOR!

Húsvétolás
MARTON
ÉVÁVAL

É

rzi az énekes azt a pillanatot, amikor művésszé válik?

– Nem! Az ember ezzel nem is törődik. A pályám elején el voltam bűvölve a hangomtól, aztán el voltam bűvölve attól, ami történt: a hétköznapiokból fantasztikus milióbe kerültem.

– A Turandotban olyan átéléssel énekel, hogy közben potyognak a könnyei. Mi játszódik le önben olyankor, hogy sírva fakad?

– Nem sírok. Ezek az érzelmek az agyam egy különös részéből jönnek és nem a szívemből. Az csak népies mondás, hogy szívből jövő hangok. Minden az agyból indul, még az érzelem is. Én tényleg maximális átéléssel énekelek, átengedem magam a megformált figura érzelmeinek. Turandot mint nő hat meg engem, ő könnyezik, nem én. A sírás egyébként mindig nagy megkönnyebbülés és a nők általában többet sírnak, mint a férfiak. Több érzelmünk van, s

könnyebben tudjuk kimutatni.

– Ön sírt már?

– Ezt Szilágyi János kérdezte meg tőlem néhány évvel ezelőtt egy partin. Azt válaszoltam: Igen, kérem, tegnap este sírtam, mert akkor tört ki Szerbiában a háború. Láttam a fölkoncolt asszonyokat és gyermekeket. Egyedül voltam a hotelban és potyogtak a könnyeim. Nem magam miatt, mások miatt. Igen, sírok én is, bár az én életemben nem történt semmi olyasmi, amiért sírnom kellett volna.

– Hogy létezik?

– A szülő vagy jó barát elvesztése persze hogy előhívja a könnyet az ember szeméből. De úgy igazán, hisztériásan sírni nem szoktam.

– Ez azt jelenti, sohasem bántotta meg senki annyira, hogy sajnálta volna magát?

– Nem, mert soha senkit nem engedtem olyan közel magamhoz, hogy meg tudjon bántani.

– Eszerint nincs barátja?

– Egy kezemen meg tudnám számolni, hány barátom van. Nagyon sok a jó ismerősöm, akik közel vannak hozzám, de ők inkább olyan angyalkák, akik segítenek min-

A térdvédős ELEKTRA

Marton Éva a washingtoni operaházban

Húsvétvasárnap fogadott bennünket. Elfelejtette, hogy az órát előre kell állítani, így duplán megrövidült az alvásideje. Azt hittem, rövid úton elbúcsúztat. Tévedtem. Négy magyarországi napjából szívesen adott egyet a sajtónak. Végig velünk volt a férje-menedzsere, Marton Zoltán, akit nem kell bemutatni az olvasóknak, hiszen mindenki ismeri, akárcsak világhírű feleségét, ám mindig tudnak mindketten újat mondani. Legközelebb a tenispályán találkozunk, mert kihívtak bennünket egy partira. Azóta edzek, mert félo, hogy leégünk...

denhol a világban, ahová megyek. A legjobb barát-nőmmel huszonöt éves a barátságunk, nem az én szakmámban van, egészen mást csinál.

– Szüksége van egyáltalán barátira?

– Nagyon. Mindenkinek szüksége van rá. De például még vele sem beszélem meg, ha problémám van a házasságomban.

– Ön az Ikrek jegyében született.

– Nem törődöm ilyesmivel. Nekem ne mondják meg, hogy milyen vagyok, én magam tudom és formálom a személyiséget. És azt is tudom, ha csak azt vinném fel a színpadra, ami az életben vagyok, akkor nagyon rossz művész lennék.

– Úgy érzem, így beszélés közben, hogy gátlásosabb, tartózkodóbb, mint a színpadon.

– Nem vagyok gátlásos, soha életemben nem voltam az. Szerintem azok a gátlásos emberek, akik nem tudják a határokat, akár az emberi kapcsolatokban, akár a munkában, akár mint nő. Szóval, mindenféle funkcióban tudni kell a határokat, és az emberi méltóságot soha nem szabad megsérteni. Sem a másikat, sem a magadét. Én úgy védekezem, hogy senkit nem engedek magamhoz túl közel. Al-

Elektra 1990-ben Barcelonában

talában azt mondják, hogy elérhetetlen vagyok. A családot kell megkérdezni, hogy milyen vagyok, amikor együtt vagyunk. Egészen más oldalamat ismernék meg.

– Velük bizonyára sokkal lágyabb.

– Velük nevetek, viccelődöm, és visszatérnek a régi emlékek. Tegnap együtt volt a család. Zoli édesanyja, a bátyja, a kislányom, néhány gyerek a másik családból. Hallgattuk a Marica grófnőt, mert az anyósom nagyon szereti. Hetvenki-

lenc éves és az egész operettet kívülről énekelte. Meghatottan elgondolkodtam, hogy ilyen korban másnak már rég elmerevedett az agya. Képzelje el, hogy a legnehezebb duetteket, még a férfiszólamokat is énekelte! Kérdeztem tőle: Ezt honnan tudod? Mire azt felelte: Hogyha elfelejtem, még akkor is tudom.

– Szereti egymást anyós és menyő?

– Mindig nagyon jó viszonyban voltunk.

– Kin múltott?

– Ahhoz, hogy jó vi-

szony alakuljon ki, tenni is kellett, mint ahogy mindenért tenni kell. Jól megismerni a másikat, a problémáit. Hat évig éltünk együtt egy lakásban. Egy fürdőszobát, egy konyhát osztottunk meg.

– Hogy szólította?

– Valérka, Valika.

– Büszke önre?

– Biztos vagyok benne! Sokat látott színpadon, járt velünk Milánóban, Hamburgban, Frankfurtban, New Yorkban, most legutóbb Washingtonba nem tudtuk kivinni. Sok volt a próba, előre sejtettem, hogy nem tudok vele sétálni, nem mehetek ki magam sem az utcára, mert fúj a szél vagy esik az eső. Én képtelen vagyok másra koncentrálni, amikor komoly próbáim vannak.

– Azt írja a horoszkóp az Ikrekről, hogy nagyon eszes emberek...

– Kérdezze meg a férjemet!

– Az ön pályáján az okosság nem fő szempont. Vagy tévedek?

– Téved. Már nincsenek buta énekesek. Az ember a már meglévő tudására mindig ráak valamit. Számomra nagyon fontos, hogy a művészetet ne csak reprodukáljam, hanem hozzá is tegyek. Ezért hamis az a megítélés, hogy az opera műzeu-

mi műfaj. Éppen a mai érzelmekkel és a darabba belevitt gondolataimmal aktualizálhatom a művet. Ha ezt nem teszem meg, akkor senki, semmi vagyok.

– Térjünk vissza az okosságra! Elhiszem, hogy az ember ésszel csinál bizonyos dolgokat, de sok mindent az érzélem, a megérzés sugall.

– Szerintem létezik a született intelligencia, amit kapunk a szüleinktől, nagyszüleinktől. Ha van, a génjeinkben lapul és nagyon nagy adomány. Ez azt jelenti, hogy akkor is viszed valamire, ha nem tanulsz sokat hozzá. Ha a született intelligencia párosul a tanulás által megszerzett intelligenciával, az a csúcs. A másik, ami szerintem nagyon fontos, a kreativitás. Tehát ha bármit csinálsz az életedben, ha valamit létrehozol, kreatív vagy. A kreativitás megnyilvánulhat akkor is, ha valaki valamit hobbiszinten csinál. Ha megvan a kis talentumgéné, és amit létrehozol, másoknak is örömet szerez, akkor valami egészen szép jön létre.

– Legalább öt éve történt találkozásunkkor ön azt mondta, hogy az újságíróknak nyilatkozni munka.

– Ami könnyűnek látszik a színpadon, azt szavakba formálni nagyon nehéz.

– Mit érzett, amikor megtudta: Kossuth-díjat kap?

– Tegnap felhívott Rómából egy magyar szár-

MARTON ÉVA:

Az emberi méltóságot soha nem szabad n

FOTÓ: BURGER BARNA

mazású üzletember, a monte-carlói tiszteletbeli konzul. Nagyon aranyos volt. Azt mondta: Gratulálok a Kossuth-díjhoz, könnyű és természetes dolog volt neked adni, hiszen világsztár vagy.

– De ez már régen természetes lehetett volna, nem?

– Nem, nem! Szerintem a Kossuth-díjhoz elért eredmények kellenek, sok-sok év eredményei. Meg kell adni a díj rangját. Nagyon nem vártam, nagyon meghatódtam. Washingtonban ért a hír.

– Úgy látszik, ma már ön is próféta a saját hazájában... Valamikor nem volt önhöz ilyen jószágos saját országa és Opera-háza.

– Már évek óta túl vagyok az efölött érzett dolgokon. Sőt úgy érzem, hogy minden negatívumot, ami ért engem ezen a téren, ma már pozitívan értékelek. Nem szeretem, ha túlságosan dicsérnek. Olyankor gyanakodni kezdek, hiszen én sem vagyok tökéletes, én is követek el hibákat.

– Az elismerés doppingoló, ha őszinte. Észreveszi, ha valaki hazudik?

– Persze, de nem árulom el, elég, ha én tudom.

– És ön hazudott már?

– Csak ha muszáj volt, de akkor sem úgy, hogy azért börtönbüntetés járna. Inkább füllentésnek mondanám, amikor nem mondom meg az igazságot, hogy ne okozzak vele fájdalmat.

Washingtoni interjúrészletek

Marton Éva a közelmúltban a washingtoni operában énekelte *Elektrát*. Ebből az alkalomból készített vele interjút a *The Washington Opera* munkatársa, *Nancy Tague*. Ime, néhány részlet.

– Az első szó, ami eszembe jutott *Elektráról*, az volt: egyedül – kezdte az opera énekesnő. – Ez a szó először szabadságérzetet kelt az emberben, aztán jön a rideg valóság, az egyedüllét minden kinja. Olyan mélységekbe visz ez a szerep, amilyen mélyre eddig még sosem jutottam. Először 1989-ben találkoztam *Elektrával*. Tosca, Turandot, Gioconda mögé sorakozott fel a görög aszszony. Mindenki azt mondta, hogy túl fiatal vagyok hozzá. De én változtatni akartam. A sok lírai szerep után drámára vágytam.

Igy aztán, amikor a bécsi operaház felkérte a szerepre, azonnal igent mondott. A darabot Claudio Abbado vezényelte, és Harry Kupfer rendezte.

– Az első lépés természetesen a zene volt. A legnehezebb időszak, a szereptanulás. Napokat töltöttem el kettesben a partitúrával. Kerestem a kulcsot Strauss zenéjéhez, a szokatlan harmóniakhoz, az idegen hangközhöz, motívumokhoz. Amikor már otthon éreztem magam a zenében, akkor az énektanárommal együtt egyre jobban elmélyültünk a műben, a szövegben és a jellemekben is. Aztán felmentem a színpadra Harry Kupferrel, és mindent elfelejtettem. Egy délután csupán két oldalt haladtunk.

A rendezővel öt héten át napi nyolc órát dolgoztak, kutatva a szerep és a történet minden titkát. Soha nem dolgozott ilyen keményen, mégis üdítően hatott rá a sok munka.

– A férjem némi aggodalommal figyelte a próbafolyamatot. Egyik nap azt mondta: „Mi történt veled? Te nem vagy az én Évám. A nap huszonnégy órájában szerepet játszol!”

Anyira megszállottja lett a munkának, hogy nem törődött a hajviseletével, elhanyagolta a sminkjét, nem érdekelt, milyen ruhát vesz fel.

– És még csak nem is tudtam róla! Észre sem vettem magamon a változást. Sokat tanultam Harry Kupfertől. A legfontosabb útvalója az volt: „Mielőtt bármit csinálsz, el kell döntened, milyen embert kell megformálnod. Nincs lehetőség az egész jellem bemutatására. Határozd el, hogy fájdalmas sebeket szerző nő leszel, vagy sebeket osztó vadállat. Aztán ezen az úton kell minden este végigmenned!”

A Kupfer rendezte előadás bécsi bemutatója után ugyanabban a szereposztásban színre került Salzburgból Stuttgartig, aztán ismét Bécsben. Marton Éva dicsérő, elismerő kritikát kapott mindenütt. 1990-ben következett London, Solti György vezényletével és Götz Friedrich rendezésében. Éva jól ismerte Friedrich munkamódszerét. Első londoni napján edzőcipőt, tréningruhát és egy térdvédőt vásárolt. Így ment el az első próbára. Friedrich ránézett, és nevetett. Tudta, hogy az énekesnő készen áll a kemény munkára.

– Amikor a próbák elkezdődtek, semmit sem csináltam. Friedrich akkor már nem nevette. „Miért nem dolgozol? Miért nem hozol valamit?” – kérdezte. Azt feleltem: „Ha most bármit csinálnék, az még nem az enyém, az Harry Kupferé, a bécsi rendezőé. Kérdeztem Friedrichet, ő mit gondol *Elektrá-*

ról? Tudtam, hogy készített egy híres filmet. „Biztos vagyok benne, hogy nem akard ugyanazt csinálni most, a színpadon.” Ez hatott.

Közös munkájuk eredményeként Marton Évát felterjesztették a Sir Laurence Olivier-díjra.

– Harry Kupfer és Götz Friedrich voltak a szakmai szüleim. Ők tudták rólam, hogy nemcsak ugyanarra vagyok képes mindig... Ha felmegyek a színpadra, nem sokáig maradok én magam. Megpróbálok a figura bőrébe bújni. Érdekes, hogy megváltozom: nem csupán éne-

megsérteni!

kes leszek, hanem énekes színész. Hála Istennek, jól bírom a terheket, annyi év után is jó formában vagyok. A hangom ép, a testem erős. Egyre többet és többet bírok.

Visszatérve az Elektrához, a legnehezebb feladat az volt Marton Éva számára, hogy a szerep szerint gyűlölnie kellett az anyját. Ezt nehéz hitelesen eljátszani egy érző embernek.

– Ekkor eszembe jutott Khomeini ajatollah. Egyszer olvastam párizsi száműzetésének éveiről. Mindig volt egy képe a sahról, akit szenvedélyesen gyűlölt. Nem volt egyebe, csak egy ágy, egy szék, egy asztal és ez a kép.

Felakasztotta az ágyával szemközt, hogy láthassa a sahot reggel és este. Így mindig emlékezett arra, milyen hevesen gyűlöli. Tőlem távol áll ez az érzés. Amikor gyűlöl valakit az ember, minden energiája arra megy el. Ez óriási veszteség! De azért észrevettem a párhuzamot az ajatollah története és Elektra élete között, amit a gyűlölet vezérel. Ezért elég volt felidézni Khomeini alakját.

Korábban sohasem dolgozott még Elijah Moshinskyvel, az Elektra washingtoni előadásának rendezőjével.

– Olyan vagyok, mint egy fehér papír, azt ír rá a rendező, amit akar. Ez a legtöbb, amit adhatok neki.

Az előadást Heinz Fricke vezényelte, akivel sok szép estét töltött Marton Éva Németországban. Strauss zenéjének és Hofmannsthal szövegének találkozása estéről estére hihetetlen pillanatokkal örvendeztetette meg a nézőket és a művészeket egyaránt. Marton Éva szívesen nézne szembe újabb kihívásokkal Elektra szerepében. Szeretne más jellemvonásokat, mélységeket felfedezni, és a felfedezést megosztani a közönséggel.

– Azt hiszem, ez az egyik legtragikusabb darab. Régi görög történet, ami megtörténhet ma, holnap is. Hofmannsthal szövege, minden szava gyönyörű. A zene nem könnyű, de nekem csodálatos. Szeretném, hogy amikor az emberek a színpadon látnak, és amikor kimennek a színházból, megmozduljon bennük valami a szívükben. Vagy a fejükben. Valami... Néhány pillanat, amire érdemes emlékezni.

– Ad tanácsot akkor, ha nem kérnek?

– Már nem. Pedig annál boldogabb nem lehetnék, mint amikor valamelyik tanácsomat megfogadják és az beválik. Az óriási öröm! A tanácsra én is hallgatok, bár mindig mérlegelem, hogy igaz-e, jó-e.

– Ennyi év után még mindig meghallgatja a tanácsadókat?

– Bizony, huszonkilenc éve vagyok a pályán. Azt gondolnánk, az idő haladtával az ember egyre könnyebben veszi az akadályokat, de ez tévedés. Úgy gondolom, még van néhány, esetleg öthar jó évem. Nem akarok már többet. Szeretnék szép fokozatosan visszavonulni.

– Hogyan tud elszakadni egy énekes a pályától?

– Még nem tudom, mert most nagyon megy.

– Meg lehet mondani az énekesnek, hogy el kellene már búcsúznia? Azt hiszem, egy életre meggyűlölné a művész az ilyen embert.

– Nem hiszem, viszont a gyűlöletet privát életemben soha nem ismertem.

– Nem tudja, mi az, hogy gyűlölni?

– De tudom, mert az Elektrán megtanultam, de az életben nem használtam. Nem volt rá szükségem.

– Mi ez a szörnyű, kökemény duzzanat a bal lábán?

– Egy nagy baleset emléke. Színpadon történt, Elektraként meg kellett halnom. Olyankor nem

nézem, hová és hogyan esem.

– Huszonkilenc év nem volt elég ahhoz, hogy kímélje magát?

– Nem és most már nem is érdemes. Pedig még nagyon sok minden vár rám, 2000-ig be vagyok táblázva. Visszatérek a Metropolitanbe, ahol évekig nem énekeltem. Azok az emberek, akik nagyon szerettek és akiket szerettem, visszavárnak.

– Milyen érzés lesz újra belépni?

– Még nem tudom, majd elmesélem.

– Meg tud hatódni?

– Persze. Az ember körülnéz a színpadon és azt mondja: újra itthon vagyok, mert én abban a pillanatban otthon érzem magam.

– Hány éve nem énekelt a Metben?

– Hét-nyolc éve. A Turandottal megyek vissza.

– Megbékélt a Mettel?

– Persze bánt, ami annak idején az elválásunkhoz vezetett: azt hiszed, hogy te vagy ott az üdvöske, és akkor jön valamiféle nagyobb hatalom és félretol. Mi, magyarak nem tudunk meghajolni, mert akkor eltörök a gerincünk. Elhatároztam, hogy többé nem megyek vissza. De most, hogy hívtak, nem tudom megtenni. Egyébként nem én vagyok az első, akivel ilyen dolog történik. Callastól Shicoffig sok énekesrel előfordult. Neil Shicoff szintén nyolc évig nem énekelt ott.

– Mennyire kíséri figyelemmel a világ dolgait?

– Nem akarok politizálni, nem az én felada-

Marton Éva és Melis György ária- és dalestet ad április 24-én este fél 8-kor a Zeneakadémián. Május 9-én a művész az Operaházban a Gioconda címszerepét énekli.

Elektra 1994-ben Londonban

A férj közbeszól

– Rövidesen Hamburgba megyek lakást keresni, mert Éva négy hónapos szerződést kapott – mondja a férj, **Marton Zoltán**. – Két nagy produkcióban lép színpadra: a Lohengrinben és a Jenufában. Janacek művét először énekli, még meg kell tanulnia csehül, ami nagyon nagy munka, a Bayerische Rundfunk zenei osztályának vezetője cseh származású karmester, ő segít neki. Készülünk egy budapesti nagy és szép koncertre.

– Még titok?

– Igen, meglepetés a hely és a program. Köz-

ben két lemezt finanszíroznak, Schönberg és Wagner műveit vesszük fel, az Erwartungot és a Wesendonk-dalokat.

– Amikor meghallottam, hogy az Interkoncertben tevékenykedik, rögtön arra gondoltam, vajon meddig bírja?

– Négy évig voltam ott és nagyon sokat tanultam. Megismertem a hazai kulturális életet, színvonalat, problémákat. Befejeztem, mert ha segíteni akar az ember, támogatásra van szüksége. És ha ehelyett keresztbe tesznek... Most azt csinálom, hogy Éva kollégáinak – kétségki-

vül a jobbaknak – segítek. Baráti alapon teszem, nem kérek érte semmit, mert nekem is öröm és óriási dolog, ha kint énekelhet Airizer Csaba, Polgár László, Kovács Kólos vagy Molnár Andris...

– Nem ismerek más világsztárt, aki ilyesmivel törődik.

– Mindig arra törekedtem, hogy Évát keresztül is Magyarországnak

hírnevet szerezzünk, beírjuk nevünket az operatörténelembe. Én kis kölyök korom óta nagyon szerettem az operát, de nem gondoltam, hogy ilyen közel kerülök majd ehhez a világhoz. Nagyon boldog vagyok, hogy így történt. Nem volt könnyű, de megérte.

– Gondolom, az első tíz év volt nehéz.

– Mindig nehezebb. Éva elképesztően rendes ember. Szinte betegesen idealista, amit néha faragni kell, mert az élet más. Ő repül és én kísérem a földön.

így is Elektrának kell lennem. Mindegy, hogy mi van rajtam, belülről kellett kialakítanom Elektrát.

– Mennyit változott Marton Éva az elmúlt öt-hat évben?

– Sokat, de az alapokban nem. Hiszek abban, hogy a művészetnek formáló ereje van.

– Nem túlzottan idealista ön?

– Inkább nagyon is reális vagyok. Álmodok persze vannak, mert az ember mindig újabb célokat tűz ki. Álmodokra szükség van.

– Olvas magyarul?

– Most éppen Márait és Tamási Áront. Visszatértem a régi nagy ma-

gyar írókhoz. Már azt is tudom, hogy elő fogom venni Mikszáthot is.

– Milyen viszonyban áll a sajtóval?

– Jóban. Nagy szükségünk van egymásra, egymásból élünk, segítünk egymáson és anyagot adunk.

– Tudom, nem szívesen beszél jótékonysági fellépéseiről, de nem tudom megállni, hogy ne kérdezzek rá.

– Valóban nem szeretek beszélni róla, számomra visszatartó, amikor valaki ezt reklámcélokra használja. De meggyőződésem, hogy segíteni kell. Ahol csak tudok, fellepek.

– Amikor legutóbb találkoztunk, ön vidámabb volt, most bölcsebb, de kicsit szomorúbb.

– Minden attól függ, milyen a kérdező. Az okot önmagában kellene keresnie. Szerintem maga túl komoly. A másik mindig tükre az embernek.

– Te jó ég, hiszen én nem vagyok szomorú, csak kíváncsi, például arra, hogy ennyi év után mire mondja azt: Még el akarom érni!

– Szeretnék Budapesten Izoldát és Elektrát énekelni a magyar közönségnek, de hát mindenhol csukottak az ajtók. Vágyak? Talán az, hogy úgy élni tovább, ahogy eddig. Egy bizonyos: nem szeretném újakezdeni. Mindig az az ember szeretne még egyszer kezdeni, aki nem volt boldog. Én az vagyok.

– Azt akarja mondani, ha most lenne húszéves, nem ezt az utat választaná?

– Ha újra találkozna a Zolival, akkor igen.

KÖRMÖCZY ÉVA

tom, de rendszeres újságolvasó vagyok és hallgatom a híreket. Szent meggyőződésem, hogy reagálni kell a minket körülvevő világ változásaira. Akárcsak a munkában. Mert ott is felhasználod mindazt, amit információként megszerezted. Most legutóbb az Elektrában – huszonnégy nap alatt hétszer énekeltem Washingtonban – összeraktak egy angol rendezővel, akivel még sosem dolgoztam. Nem nézhetjük egymást órákig, pillanatok alatt reagálnom kell. Ő tipikus elméleti ember, nem tudta, hogy a gyakorlatban mit akar. Erre én eljátszottam néhány variációt, és ő kiválasztotta, melyiket szeretné.

És csodálatosan összejött minden.

– A képek tanúsága szerint Elektra nem a szépségéről híres.

– Tényleg előfordult, hogy egyik előadás után odajött hozzánk kedves ismerősünk, s azt mondta, nem ismert meg. Ugyanis két nappal korábban nálunk vacsorázott és háziasszonyként igyekeztem a legjobban kinézni. Elektraként minden előnytelen rajtam. Egy kint élő magyar újságíró megjegyezte, számára elképesztő, hogy valaki ki merjen jönni magas szárú cipőben, fekete ruhában, kinyúlt kötött szveterben, hogy ő az Elektra. Nem adtak rám mást, ezt kellett elfogadnom, nekem

Az Elektra előadása után Washingtonban Plácido Domingóval, az operaház művészeti igazgatójával

FEBRUARY 1997 • ISSUE SEVENTY-FOUR

ELEKTRA AS NIGHTMARE
Joseph A. Rutter on Bruce's Elektra—"a masterpiece of pathology"
ON BECOMING ELEKTRA
Superstar soprano Éva Marton reveals her life as a woman of the night
and the role of her husband, Marton Zoltán
VIOLETTASACRIFICE
Johanna Dömötör explains Elektra's musical transformation
LIVING VIOLETTA
An interview with the opera's director, by Marc Chén